

ZASADY PRZYGOTOWANIA ESEJÓW

W KATEDRZE PRAWA FINANSOWEGO UMCS

WYMOGI OGÓLNE

1. Złożenie eseju jest warunkiem otrzymania zaliczenia w każdym semestrze z ćwiczeń z [przedmiotów podstawowych](#) realizowanych w Katedrze Prawa Finansowego UMCS.
2. W każdym eseju Autor powinien sformułować problem badawczy, czyli postawić tezę, którą będzie się starał zweryfikować (udowodnić lub obalić) w eseju. W części końcowej eseju powinien zawierać postulaty *de lege lata* oraz *de lege ferenda*.
3. Przed przystąpieniem do napisania eseju jego plan oraz spis literatury warto skonsultować z prowadzącym zajęcia.
4. Esej powinien być złożony w formie drukowanej w terminie oznaczonym przez prowadzącego zajęcia.

WYMOGI EDYTORSKIE I TECHNICZNE

1. Esej powinien mieć objętość 5-8 stron standardowego tekstu, tj. objętość eseju nie powinna być mniejsza niż 10 000 znaków ze spacjami i większa niż 15 000 znaków ze spacjami (wliczając przypisy). Esej powinien zawierać spis wykorzystanej bibliografii (objętość spisu wykorzystanej bibliografii nie wlicza się jednak w wyżej określoną objętość eseju).
2. Struktura eseju powinna obejmować: wstęp, 3-4 paragrafy, zakończenie, bibliografię.
3. Wstęp eseju powinien zawierać: tezę (sformułowanie problemu badawczego), cele eseju, uzasadnienie wyboru tematu eseju, opis przedmiotu i struktury eseju.
4. Zakończenie powinno zawierać postulaty *de lege lata* oraz postulaty *de lege ferenda*.
5. Literatura przedmiotu powinna obejmować pozycje książkowe i artykułowe. Literatura musi być zgromadzona w sposób zupełny, tj. umożliwiającą przygotowanie eseju i sformułowanie wniosków. Esej musi się opierać na aktualnych źródłach prawa, orzecznictwie, decyzjach lub interpretacjach podatkowych.
6. Każda strona eseju musi być opatrzona przypisami bibliograficznymi, źródłowymi lub odsyłającymi. Przypisy są sporządzane w celu identyfikacji źródeł, z których korzysta się przy pisaniu eseju. Odpowiednie zredagowanie przypisów świadczy o jakości warsztatu badawczego autora eseju, a także o jego rzetelności i uczciwości w korzystaniu z dorobku naukowego innych badaczy.

7. Esej powinien być napisany w formie bezosobowej, np.
Należy wskazać; Warto zauważyć; Należy uznać; Można bowiem dostrzec; Trzeba więc przeanalizować; Uważa się; W piśmiennictwie podkreśla się; W orzecznictwie wskazuje się.
8. Nie dopuszcza się łączenia formy bezosobowej z formami osobowymi.
9. Po tytule eseju lub tytule paragrafu nie stawiamy kropki.
10. W zdaniach złożonych, zawierających więcej niż jedno orzeczenie, każde zdanie należy oddzielić przecinkami, nie zaś średnikami.
11. W tekście nie należy stosować nawiasów lub punktowania albo numeracji.
12. Każdą myśl należy rozwinąć w nowym akapicie. Akapity nie mogą być jednozdaniowe. Jedna strona tekstu nie powinna zawierać więcej niż ok. trzy akapity.
13. Cytat umieszczony w tekście powinien być zapisany w cudzysłowie (bez kursywy). Cytowanie powinno być dokonane przez umieszczenie cytowanego tekstu w tzw. cudzysłowie apostrofowym („ ”). Z kolei cudzysłów tzw. niemiecki (« ») należy używać w przypadku, gdy występuje cudzysłów w cudzysłowie.
14. W przypadku cytatu w cytacie należy stosować cudzysłowy drugiego stopnia, a więc cudzysłowy ostrokątne («»), np.
„Prawa majątkowe to prawa mające wartość ekonomiczną. Jak pisał A. Wolter są to prawa «bezpośrednio uwarunkowane interesem ekonomicznym»”²⁵.
15. Skracając przywoływany fragment tekstu, informujemy o tym, stawiając w miejscu skrótu wielokropki w nawiasie kwadratowym: [...]
16. Wyrazy obcojęzyczne zapisujemy kursywą, np.
stricte, per se, prima facie, in fine, a maiori ad minus.
17. Tytuły książek, artykułów oraz glos powinny być napisane kursywą, np.
Zasada autonomii woli stron stosunków cywilnoprawnych w świetle prawa podatkowego
18. Tytuły czasopism i gazet powinny być napisane w cudzysłowie, krojem prostym, np.
„Prawo i Podatki”; „Państwo i Prawo”; „Monitor Prawa Bankowego”, „Finanse Komunalne”, „Dziennik Gazeta Prawna”.
19. Kropka kończąca zdanie powinna być umieszczona za znakiem cudzysłowu, np.
„Komplementarny charakter w stosunku do dochodów własnych, jako źródło finansowania zadań własnych, ma subwencja ogólna z budżetu państwa”¹⁵.
20. W tekście numer przypisu umieszcza się bez spacji po wyrazie, przed przecinkiem. Na końcu zdania numer przypisu umieszcza się przed kropką, kończąca zdanie.
21. Zapis liczb w datach powinny być podane pełne miesiące, np. 12 maja 2001 roku. Zapis wyrazów „roku”, „wieku” w określeniach czasu – pełnym słowem, np. w XX wieku, w 1997 roku. Zapis dziesiątek lat, np. w latach dziewięćdziesiątych doszło do... (nie: w 40' czy w 40-stych). Zapis procentowy – sześćdziesiąt procent (nie: 60%).

WYMOGI DOTYCZĄCE REDAGOWANIA PRZYPISÓW

1. Tekst powinien być zredagowany, zgodnie z następującymi zasadami:
 - czcionka: Times New Roman Normal, rozmiar 12,
 - zwroty obcojęzyczne pisane kursywą,
 - interlinia: 1,5 wiersza,
 - marginesy standardowe (górne, dolne, lewe i prawe: 2,5 cm),
 - tytuł artykułu: czcionka Times New Roman Normal, rozmiar 14, pogrubiona.
2. Przypisy powinny zostać umieszczone w tekście jako przypisy dolne, czcionka Times New Roman Normal, rozmiar 10, interlinia: 1 wiersz. Przypis jest traktowany jak zdanie, dlatego powinien zaczynać się wielką literą, a kończyć kropką.
3. W tekście numer przypisu umieszcza się bez spacji po wyrazie, przed przecinkiem. Na końcu zdania numer przypisu umieszcza się przed kropką, kończącą zdanie.
4. Kilka publikacji powołanych w ramach jednego przypisu należy oddzielić średnikiem, zachowując kolejność chronologiczną (nie alfabetyczną), np.
 - M. Weralski, *Finanse publiczne i prawo finansowe*, Warszawa 1984, s. 260;
 - Z. Ofiarski, K. Sawicka, W. Miemiec, M. Karlikowska, *Ustawa o finansach publicznych. Komentarz*, Wrocław 2010, s. 150; E. Chojna-Duch, *Podstawy finansów i prawa finansowego*, Warszawa 2011, s. 230.
5. Przypisy powinny zostać zredagowane zgodnie z następującym wzorem:
 - a. publikacje książkowe: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł pisany kursywą, miejsce i rok wydania, numer strony, np.
 - M. Weralski, *Finanse publiczne i prawo finansowe*, Warszawa 1984, s. 150.
 - B. Banaszak, *Prawo konstytucyjne*, Warszawa 2012, s. 15 i n. (lub s. 15-20).
 - b. dzieła zbiorowe: inicjał imienia i nazwisko autora (ewentualnie: tytuł artykułu, jeśli stanowi on wyodrębnioną całość w ramach dzieła), tytuł dzieła, inicjał imienia i nazwisko autora, miejsce i rok wydania strona, np.
 - R. Kowalczyk, [w:] *Prawo finansowe*, red. R. Mastalski, E. Fojcik-Mastalska, Warszawa 2013, s. 57.
 - W. Miemiec, *Zasady pozyskiwania i wykorzystania bezzwrotnych środków zagranicznych*, [w:] *System Prawa Finansowego*, t. II, *Prawo finansowe sektora finansów publicznych*, red. E. Ruśkowski, Warszawa 2010, s. 347 i n.
 - c. artykuły pochodzące z czasopism: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł artykułu, tytuł czasopisma w cudzysłowie, rok wydania, numer (w przypadku stosowania numeracji ciągłej, należy podać numer w numeracji rocznej), numer strony, np.
 - T. Dębowska-Romanowska, *Prawne pojęcie ogólnej dotacji zobiektywizowanej*, „Państwo i Prawo” 1989, nr 10, s. 76.
 - A. Borodo, *Ustawa budżetowa na 2014 rok – wybrane aspekty prawne*, „Prawo Budżetowe Państwa i Samorządu” 2014, nr 1, s. 11.

d. tylko jedno dzieło (artykuł, książka) tego samego autora po raz kolejny – inicjał imienia, kropka, nazwisko autora, skrót „*op. cit.*” (bez cudzysłowów), np.

B. Banaszak, *op. cit.*, s. 727.

A. Borodo, *op. cit.*, s. 24.

e. jeśli w tekście artykułu znajdują się obok siebie w kolejnych przypisach dwa odniesienia do jednej pozycji, należy stosować skrót „*ibidem*” (bez cudzysłowów), np.

przypis 1: B. Banaszak, *op. cit.*, s. 727.

przypis 2: *Ibidem*, s. 727.

f. jeśli cytowane pozycje jednego autora znajdują się w jednym przypisie to wówczas należy cytować z użyciem „*idem*” (bez cudzysłowów), np.

A. Borodo, *Dochody samorządu terytorialnego w Polsce. Studium finansowoprawne*, Toruń 1993, s. 150;

idem, *Ustawa budżetowa na 2014 rok – wybrane aspekty prawne*, „Prawo Budżetowe Państwa i Samorządu” 2014, nr 1, s. 11.

g. jeśli w jednym dziele jest cytowanych kilka tekstów tego samego autora, należy w przypisach (nie dotyczy to pierwszego przypisu danej pozycji) wprowadzić jednoznaczny skrót tytułu, który różnicuje te pozycje, np.

przypis 1: A. Borodo, *Dochody samorządu terytorialnego w Polsce. Studium finansowoprawne*, Toruń 1993, s. 150.

przypis 2: A. Borodo, *Ustawa budżetowa na 2014 rok – wybrane aspekty prawne*, „Prawo Budżetowe Państwa i Samorządu” 2014, nr 1, s. 11.

– w przypisach dalszych należy cytować następująco:

A. Borodo, *Dochody...*, s. 150,

A. Borodo, *Ustawa budżetowa...*, s. 11.

h. strony internetowe: pełny adres strony wraz z datą jej użycia, np.

<http://www.ms.gov.pl/projekty/projekty.php>, (15.01.2008 r.).

i. orzeczenia: rodzaj orzeczenia, nazwa organu, data, sygnatura, miejsce publikacji (ewentualnie wzmianka, że orzeczenie nie zostało opublikowane), np.

Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 10 kwietnia 2011 r., I SA/Sz 184/11, „Przegląd Orzecznictwa Podatkowego” 2012, nr 5, poz. 11.

Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 15 listopada 2009 r., I SA/GI 597/09, Lex nr 588831.

Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 15 stycznia 2013 r., I SA/OI 619/12, niepubl.